

Leesexemplaar

HANNAH & DE KROKODIL

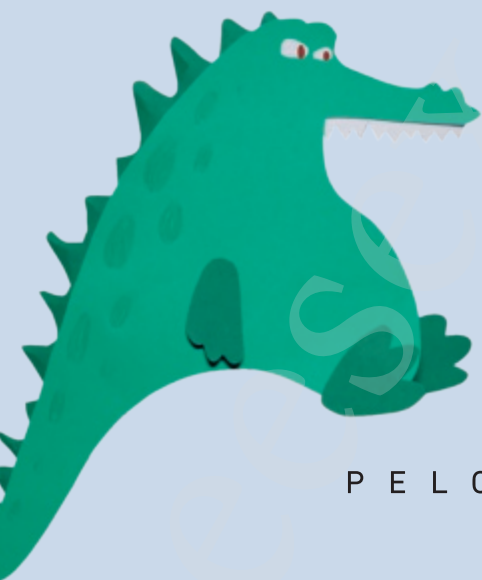
Dit boek behandelt serieuze onderwerpen die pijnlijk kunnen zijn voor lezers, waaronder verstoord eetgedrag en eetstoornissen. Heb je na het lezen van dit boek nood aan een goed gesprek? Neem dan contact op met Awel (BE), de Kindertelefoon (NL) of een andere hulplijn. Een overzicht van alle beschikbare instanties kun je vinden via watwat.be/praat-erover of jongerenhulponline.nl.

TINE LEFEBVRE

NAAR DE DOCUMENTAIRE 'HANNAH & DE KROKODIL'

VAN LORE MECHELAERE & HET PELOTON

HANNAH & De KROKODIL

PELCKMANS

ZOMER

Iets nieuws	II
Dagtrip	19
Vriendinnen	29
Dertien	35

HERFST

Ontsnapt uit Nooitgedachtland	45
Gegroeid	55
Meer zoeken dan je denkt	63
Pannenkoeken	73
Wat Simon zegt	83
Dapper	99
Brandstof	113

WINTER

Skivakantie	123
Tankstation	133
Zingen voor een volle zaal	145

LENTE

Pippa	161
Zit	175

ZOMER

Veertien	181
----------	-----

ZOMER

IETS NIEUWS

Eerst moet je tien worden.

Dat zegt Hannah al drie jaar.

Eerst moet je tien worden en pas dan kun je de zwimmers kopje-onder zien gaan als ze in het water duiken.

Hannah zit vol slimme weetjes over het zwembad, en vooral over de zwembadcafetaria.

Dat vindt Fien geweldig. Fien is Hannahs zus en de zwembadcafetaria is haar allerlievelingsplek van de hele wereld. Er staan lange rijen tafels en stoelen, en een tapkast waar juffrouw Lina je enkel achter laat wanneer je de zakjes snoep van dichterbij wilt bekijken. Op een plank aan een van de muren staan twaalf bekers, brons en zilver en goud. Boven de toegangsdeur hangt een

ingelijste, vergeelde voorpagina van de krant. Daarop staat zwemmeester Dirk met zijn armen in de lucht, een medaille om zijn hals en veel minder rimpels op zijn gezicht. De cafetaria ruikt permanent naar chloor en bleekmiddel. Behalve op vrijdagavond. Dan ruikt het er ook naar bier en kaasballetjes.

Maar het allerbeste? Dat is het zwembadraam. In het verlengde van de tapkast staat een muurtje dat maar half zo hoog is als de rest. Boven op het muurtje, helemaal tot aan het plafond en wel zeven meter lang, zit een glazen wand waardoor je het zwembad kunt zien. Of ja. Toch als je groot genoeg bent.

‘Dit jaar zul je de zwemmers alleen maar zien als ze van de springplank gaan,’ zei Hannah toen Fien zes werd.

Hannah kon het weten. Zij was ooit al zes geweest.

Fien kwam op haar zesde amper boven de tafels uit. Zelfs als ze een stoel tot bij het raam schoof en erop klauterde, kon ze een jaar lang enkel de hoofden zien van zwemmers die een snelle aanloop namen op de springplank, zich afduwden op de rand en omhoogsprongen voor ze weer uit het zicht verdwenen.

‘Op je achtste zie je ze als ze van het startblok duiken,’ beloofde Hannah daarna. En toen ze op haar tiende met haar schouders boven de muur uitstak, zei ze: ‘Kijk, Fien,

over drie jaar kun je net als ik heel het zwembad zien.'

Dus zo voelt tien zijn. Na een zomervakantie zonder zwemles, een zomervakantie waarin Fien eindelijk tien kaarsen op haar taart kreeg en uit al haar kleren groeide, heeft Hannah gelijk gekregen. Ze kan alle zwemmers zien vanuit het raam in de cafetaria. Er drijven veertien mensen in het water en zes anderen stappen voorzichtig om het zwembad heen, terug naar de startblokken.

Fien pulkt aan de hals van haar T-shirt. Ze heeft het daarnet met wat moeite over haar klamme lijf getrokken na het zwemmen. Op haar rug zuigt het T-shirt water uit de puntjes van haar natte haren. Met een flesje cola aan haar lippen kijkt ze naar de zwemles van de groep boven haar.

Ze herkent Marion aan haar groene bloemetjes-zwempak, en aan de rand van het water, aarzelend om te duiken, ziet ze Lander. Vroeger zou ze Hannah ook ergens halverwege een baan hebben opgemerkt, maar tot aan nieuwjaar doet Hannah niet meer aan zwemmen. Net nu Fien haar zonder problemen zou kunnen zien.

'Het is maar voor even, Fien,' had Hannah gezegd, terwijl ze voor de spiegel stond en stiekem mama's mascara op haar wimpers smeerde. 'Ik moet me nu concentreren op de voorstelling van *Peter Pan*.'

Dat toneelspelen is nieuw sinds vorig jaar. Dat van die

mascara pas sinds vorige week.

Hannah is de afgelopen maanden veel veranderd. Ze is zoveel gegroeid dat ze allemaal nieuwe kleren heeft gekocht met mama. Fien herkent haar zus er niet meer in. Plots draagt ze geen T-shirts meer met eenhoorns erop, maar wil ze bloesjes met knopen. Haar broeken heeft ze allemaal vervangen door rokjes. Op haar schoenen zitten geen strikjes meer, hoewel ze die vroeger altijd wilde. En ze heeft sinds vorige maand ook een beha, maar die mag Fien niet zien.

Sinds deze zomer komen er de repetities van *Peter Pan* bij. Hannah kreeg na haar eerste jaar op toneelspelen meteen de rol van Wendy, en ze is al meer dan acht weken bezig met oefenen op haar kamer. Dat verloopt op de typische Hannah-manier: geen woord mag verkeerd gaan of te laat komen. Als dat wel gebeurt, wordt ze kwaad op zichzelf. Laatst nog, toen Fien met haar repeteerde, werd ze boos omdat ze zei: 'Niet weggaan, Peter, ik kan nog zoveel andere verhalen verzinnen!' Blijkbaar had dat moeten zijn: 'Ik kan nog zoveel andere verhalen vertellen!' Daar heeft Hannah toen een uur lang over lopen mokken. Maar Fien durft te wedden dat Peter Pan nooit het verschil had gemerkt.

Die Peter is trouwens ook nieuw. Of ja, Rocco, om precies te zijn. De jongen die Peter Pan speelt. Hannah

is verliefd. Dat heeft ze aan Fien opgebiecht tijdens het mascara smeren. Ze is verliefd op Rocco en hij mischien op haar. Fien heeft moeten zweren dat ze het aan niemand zal vertellen. Zeker niet aan mama en papa. Hun geheim. Niets is leuker dan geheimen delen met Hannah.

Fien kijkt op haar horloge. Hannah had er al moeten zijn. Nog iets nieuws: nu Fien tien is, mag ze met de fiets naar het zwembad in de stad. De enige voorwaarde is dat ze met de fietsrij meefietst na school en dat Hannah haar achteraf komt oppikken. Ze testen de nieuwe regeling al twee weken, sinds de start van het nieuwe schooljaar, en dat gaat prima. Na elke zwemles zit Hannah keurig te wachten in de cafetaria. Opengeklapt schoolboek op tafel, helm en rugzak op de stoel naast haar. Altijd op tijd.

Maar vandaag dus niet.

Fien besluit in de hal op haar te wachten. Om het wachten aangenamer te maken, stopt ze het laatste muntstuk uit haar broekzak in de haardroger naast het loket en rilt als de warme lucht haar natte T-shirt raakt. Ze sluit genietend haar ogen. Met trage bewegingen haalt ze een borstel door haar haren, zoals papa dat altijd doet.

Wanneer Fiens haar droog is, is Hannah er nog steeds niet.

Ze twijfelt. Ze hadden toch binnen afgesproken? Fien loert door de glazen deur naar het pleintje vol fietsen buiten.

Verrek, daar is Hannah! Met haar hand in de hand van een kerel die verdacht veel lijkt op de Peter-Rocco die ze heeft beschreven. Warrig haar dat vanzelf rechtop blijft staan, donkere reeënogen en een moedervlek op zijn neusvleugel. Hij draagt een broek die twee maten te groot is, omdat dat is wat jongens met een skateboard dragen. Dat skateboard leunt nonchalant tegen het paaltje naast hem. En niet dat je het van zijn gezicht kunt aflezen, maar hij speelt ook cello, wat Hannah helemaal het einde vindt.

Fien vindt Rocco maar een eikel, helemaal nu ze hem ziet. Met zijn sloffige broek, zijn plank op wielen en zijn strijkstokkist. Wat is daar nu speciaal aan?

Ze gooit de deur open en stampt het plein op. Hannah en Rocco draaien haar kant op. Fien ziet nog net hoe ze elkaars hand loslaten.

‘Fijn dat je me komt oppikken,’ zegt Fien kwaad. Ze kijkt haar zus indringend aan, waardoor ze goed de zwarte lijntjes onder Hannahs ogen kan zien. Die zijn minder strak dan de voorbije dagen, waardoor Fien schrikt. ‘Is er iets gebeurd?’

Nog zoiets nieuws, Hannahs oogpotlood. De mascara

ziet mama door de vingers, maar over oogpotlood is ze onverbiddelijk: dat hoort niet voor meisjes van twaalf. Fien weet dat Hannah een stompje zwart oogpotlood verbergt in haar pennenzak en dat ze de lijntjes aanbrengt in de toiletten op school. Daar rolt ze ook haar truitje op zodat je haar navel kunt zien, zoals nu. Hannah wil graag een navelpiercing als ze zestien wordt, maar dat mogen mama en papa al helemaal niet weten.

‘O.’ Hannah lacht. Ze wrijft met een puntje van haar mouw het lijntje weer strak. ‘Nee, hoor. Te snel gefietst. Die lijntjes lopen uit als je zweet.’

Als je zweet misschien wel, ja. Maar als Hannah zweet, worden haar oren rood en worden de haartjes op haar haarlijn vochtig. Nu hebben haar oren hun normale kleur en haar haren zitten leuk.

Rocco negeert Fien en stapt op zijn skateboard. Hij geeft een kneepje in Hannahs bovenarm voor hij vertrekt. ‘Ik zie je op de repetitie. Komt goed.’

Voor Fien iets kan vragen, zet Hannah haar fietshelm op.

‘Zullen we?’ vraagt ze.

Ach, Fien heeft het vast verkeerd gezien. Ze stapt op en fietst achter Hannah aan het plein af. Net wanneer ze voor de kerk links willen afslaan, snijdt een groep fietssende meisjes hun de pas af. Een van hen, een meisje met

kort hoogblond haar en een zwartleren jas vol metalen ringetjes, roept over haar schouder: 'Staat je goed die helm, Haantje! Kun je de rest goed mee verdoezelen!' De anderen rond haar gieren het uit.

Hannah staat verbouwereerd met haar stuur in haar handen, een voet aan weerszijden van haar fiets. Terwijl zich achter hen een rij met auto's vormt, dijen de zwarte lijntjes onder haar ogen verder uit. Ze lijkt de claxons niet te horen.

DAGTRIP

Meester Mosi heeft een nieuwe uitstap aangekondigd: schilderen in het museum.

Tot Fien zelf bij meester Mosi in de klas kwam, dacht ze altijd dat de verhalen die over hem de ronde deden gelogen waren. Het leek gewoon zo ongeloofwaardig, dat je in één jaar tijd middeleeuwse kastelen bezocht om te leren over ridders, en padden hielp met de jaarlijkse oversteek, en vlotten maakte om de techniek van drijven te begrijpen, en zes opa's op bezoek kreeg die je leerden hoe je een warme sjaal voor de winter moest breien. Maar twee weken geleden gingen ze met de hele klas appels plukken in de boomgaard van meester Mosi's ouders, en vandaag gaan ze met een schildersezal naar een museum